

[Aksel Larsen.]

om sanktioner, men fra og med fredag eftermiddag, efter at udenrigsministeren havde holdt sin tale om, at det var embargo, var ordet sanktioner forsvundet fra den atlantiske presses overskrifter herhjemme, så talte man kun om embargo. Jeg vil alligevel ikke lade det være nok, men vil tillade mig at gøre opmærksom på, at der i Den lille Salmonsens står, hvad sanktioner er. Med den højtærede formands tilladelse vil jeg gerne have lov til at bringe dette og andre korte citater. Der står i Den lille Salmonsens:

„Sanktioner er i folkeretten betegnelsen for de særlige ved folkeforbundspagten art. 16 og 17 hjemlede tvangsmidler mod stater, der måtte have krænket pagten. Sanktioner kan bestå i såvel fredelige — herunder økonomiske (boycot) — som militære aktioner.“

Denne definition skyldes en af udenrigsministerens egne sagkyndige embedsmænd, nuværende sekretær ved den danske delegation i De Forenede Nationer, hr. C. Holten Eggert, og der kan vist ikke være nogen diskussion om, at denne definition dækker det, man nu har vedtaget. Det er meget pænt at tale om, at det kun er våbenembargo, når man nu ved, at der udtrykkeligt i beslutningen står, at det drejer sig om våben og krigsmateriel og alle varer, hvoraf der kan frembringes våben og krigsmateriel. Man kan ikke frembringe våben og krigsmateriel uden at have arbejdere til at fremstille det, og da de skal have noget at spise, vil enhver levnedsmiddeleksport til et sådant land naturligvis være utilladelig, hvis man vil forhindre landet i at frembringe våben og krigsmateriel. Men det, der er den nøgne sandhed, er, at man for 3½ måned siden luskede en beslutning igennem her i tinget under påskud af, at De Forenede Nationers forømmelse af Kina ingenlunde ville medføre, at man skulle stemme for sanktioner. Og nu, 3½ måned efter, stemmer man for sanktioner og forsøger at klare sig udenom ved at kalde det våbenembargo.

Hvad Koreakrigen angår, oplyste udenrigsministeren, at det er vor krig, og det er vore idealer, der kæmpes for. Det er meget muligt, at det er udenrigsministerens idealer, der kæmpes for på den måde, vi altså får beretninger om, blandt andet fra Koreas folkeregning. Hvad angår det telegram, Koreas folkeregning har sendt til De Forenede Nationer, kan jeg ikke indse, at nogen kan blive fornærmet over, at der er fremdraget kendsgerninger vedrørende de

sydkoreanske og de amerikanske troppers myrderier og grusomheder. Men det er jo ikke alene fra den koreanske folkeregning; det er også fra visse vestorienterede pressebureauer såsom Associated Press og Reuters Bureau, man får meddelelse om de grufule gerninger, der begås i Korea dels af sydkoreanske tropper og dels af amerikanere. Jeg står her med et Reutertelegram fra december 1950 om, at sydkoreanske væbnede styrker har myrdet kvinder og børn, og da de skulle forsvare dette, sagde de: vi vil ikke risikere, at disse børn vokser op til at blive kommunister. Et andet telegram beretter, at engelske musketerer havde overværet massakrer af 34 fanger, deriblandt kvinder og børn, som blev skudt ned. Englænderne stod rasende, men magtesløse, og turde ikke gribe ind. Det er den krig, der føres, det er de idealer, som den højtærede udenrigsminister åbenbart tilslutter sig.

Måske udenrigsministeren kan huske det telegram, der kom den 26. april 1951 om, at sydkoreanske tropper havde ladet skyde 187 landsbyboere, alle de overlevende beboere i en landsby i Sydkorea, fordi man mistænkte dem for samarbejde med kommunistiske partisaner. Således føres krigen i Korea, og det er den krig, udenrigsministeren erklærer er vor krig og føres for hans idealer.

Man taler, som om det var en fastslået kendsgerning, at krigen i Korea er en krig, begyndt af kommunister, eller eventuelt af kommunister i Nordkorea, og at det er dem, der er angriberne. Jeg må tillade mig at minde om, at der er ingen her i tinget, som nogensinde har forsøgt at gendrive det, der om krigen i Korea og krigens opståen i Korea er sagt fra denne talerstol af mine partifæller, det ærede medlem hr. Fuglsang og det ærede medlem fru Inger Merete Nordentoft. Jeg må tillade mig at gøre opmærksom på — og det vil også have interesse for udenrigsministeren, der er så ømtålig for, at pressen virkelig informerer befolkningen i alle lande —, at selv De Forenede Nationers Koreakommision i sin rapport efter fjendtlighedernes udbrud aldeles ikke var i stand til at konstatere, hvem der havde begyndt fjendtlighederne, men kun så sig i stand til at meddele, at fjendtlighederne var udbrudt, og at ministerpræsidenten, diktatoren Syngman Rhee, havde meddelt kommissionen, at det var Nordkorea, der havde begyndt. Samtlige dagblade i Danmark undtagen „Land og Folk“ omtalte denne rapport og fortalte, at det i den var dokumenteret, at det var nordkoreanerne,